

Ορισμοὶ τοῦ γάμου— ἡ συνειδητὴ ἔνωση καὶ μοιρασιὰ τῆς φυλετικῆς ἀθανασίας τοῦ ἀντρα καὶ τῆς γυναίκας, καὶ μὲ σκοπὸν τὴν καλιτέρεψιν τῆς φυλετικῆς ζωντάνιας. Ξαναζοῦμε στὰ παιδιά μας εμεῖς οἱ ἴδιοι μὰ μὲ κάποιον ἄλλο. Φανερὸ πὼς ὁ ἄλλος πρέπει νὰ εἶναι τῆς προκοπῆς ἀλλιώτικα εμεῖς οἱ ἴδιοι τὰ υποφέρουμε.

Νὰ μὴ γελιέται κανεὶς ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὸ ἄτομο. Ἡ γενιὰ σημαίνει. Παντρέβεται κανεὶς τὸ συγγενολόγι περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄτομο.

Ἡ σημερινὴ καιωνία δὲν τὰ κοιτάζει ἀφτὰ — κοιτάζει τοὺς υλικοὺς ἔρους μοναχά. Ταμπουράνευται σὲ **Αναλογίες**.

α) δὲ θέμε καινὰ δαιμόνια, ἀνεμους στὸ χουζούρι μας.

β) χρειάζεται διόρθωμα, μὰ δὲν τὰ ξέρουμε ἀκόμα ὅλα καὶ πρέπει νὰ περιμένουμε τὴν τέλεια θεωρία πρὶν κουνηθῶμε.

γ) βγαίνουνε μεγάλοι ἄντρες ἀπὸ φύτες παθιασμένες.

Απάντηση.

α) γρημετοσακίσου ἀνατολίτη!

β) δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε τὸ τέλει μὰ νὰ κουνηθῶμε. Ἡ ζωὴ μὰς βιάζει καὶ πρέπει νὰ ἀποφασίζουμε μὲ ὅσα σήμερα ξέρουμε. Εἶναι αρκετά.

γ) ἀπίθανο πὼς ἡ ἀρώστια φτιάνει υπερανθρώπους, μὰ, ὅπως κι ἂν εἶναι, πάντα θὰ ἔχουμε ἀρώστιας αρκετές, κι οὔτε πρέπει νὰ θέμε τὴν ἀρώστια γιὰ μιὰ τέτοια προβληματικὴ ἐλπίδα.

Συμπέρασμα. Εμεῖς σήμερα ἀποφασίζουμε τί θὰ γίνῃ ἡ ἐλληνικὴ φυλὴ κι ὁ πολιτισμὸς τῆς. Ὅ,τι παραγκωνίσουμε δὲ θὰ ξαναφανερῶθῃ. Πρέπει νὰ διαλέξουμε τίς φύτες μὲ ἐβλάβεια θρησκευτικὴ. Κι ἀφτὸ εἶναι: γ, μεγάλη δουλιὰ τῆς γυναίκας— νὰ διαλέγῃ τὸν πατέρα, καὶ νὰ ἀνασταίνει παιδιά γερὰ, γεμάτα ψυχὴ καὶ χαραχτήρα.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

ΠΑΛΑΜΑ—ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΜΑΓΙΟΒΟΤΑΝΑ

Διασκευή, τραγούδι καὶ ωιδίον

Προελόδιο—Μιά νεράιδα μ' ἐγέννησε—Ἡ γριά Ζωή= Στέκει τὸ Βασιλόπουλο—Ἡ Μαύρη Λάμα—Γυρνᾷ κι ὀρμᾷ ὁ Μενέλαος—Ἀπὸ ξένα βασίλεια—Σπέρμα τῆς Χάμκος—Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Σ' ἔνα τόμον δρ. 8. Ὅποιος θέλει, παραγγέλνει τὸ βιβλίον καὶ στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο γιὰ ταχυδρομικά.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΤΡΙΝΕΣ

Στὸν ἀγαπητό μου **Τάσο Νικολέτο**

.... Ἄς παίρνουν πιά τὰ μαγικά λαβοῦτα κ' οἱ φιλντισένιοι νταϊρέδες, γιὰ ν' ἀκουστῇ τὸ θεῖο τῆς Λαχμῆς τραγούδι! Νεραϊδογέννητη Λαχμῆ, κόρη τοῦ Λόγγου καὶ τῆς Λίμνης, πού ζεῖς μὲ τῶν ἀνθῶν τίς εὐωδιῆς καὶ τῶν ποταμῶν τίς αἰδρες. Κόρη τῶν Ὁνειρών, πές μας τὸ καλὸ τραγούδι. Θὰ βουβαθοῦν τὰ δρόνια καὶ οἱ χρυσῆς πύλες τῆς Ἑδὲμ θάνοϊζουν, νάναγαλλιάσουν οἱ ψυχῆς!

Οἱ καλοὶ τσομπάνηδες πλούσια θὰ κάνουν δῶρα γιὰ τῆς Τραγουδίστρας τὸ χατήρι. Μοσκάρια καλόθρεφτα καὶ μανάρια θάφῃσουμε νὰ σαραχτοῦν ἀπ' τοῦ Λόγγου τὰ γρίμια, καὶ τῆς Λίμνης τὰ ψάρια—τάγαπημένα σου πλουμιστὰ συντρόφια— θὰ ταγίσουμε μὲ χλωρὸ τυρὶ καὶ μυζήθρες μοσκόβολες πού θὰ σκορπίσουμε στὰ κρυστάλλια τῆς... Ἐλα Πεντάμορφη Νεραϊδοπούλα, Θεϊκιὰ Λαχμῆ, πές μας τὸ «καλὸ τραγούδι» πού μοιάζει μὲ τοὺς ἀμανέδες τῶν Χοντζάδων, ὅταν διαλαλοῦν τὴ Δόξα τοῦ Προφήτη ἀπ' τοὺς οὐρανόφτιστους μινωρέδες στὸ ὑπερλαμπρὸ Τζαμί τῆς Ἐντρινῆς!

«Πρὸ τοῦ τῆς Δόξας τοῦ Ἀλλῆλ λαμπρῖνει ἡ Ἐφιτίλοφι, πού δυὸ θάλασσες καὶ δυὸ στεργιῆς ἐνώνει καὶ χρυσοκέντητους καὶ ξικουσιμένους εἶδε στὸ θρόνον τῆς, θρόνον τοῦ κόσμου, καὶ μάτι ζήλιας πάνω τῆς εἶχονε ὄλ' οἱ Ἀρχόντοι Τρανοὶ τῆς Γῆς, ἡ Ἐντρινῆ μας, καμάρι εἶταν καὶ πάντα θάνα μῆσα στὸ ἀνέγμα καὶ τὴν ψυχὴ ὅσων πιστέβουνε Τρανὸ Προφήτη....

»Μὲς στὸ θεόλαμπρο τρανὸ τζαμί τῆς, τὸ Σύμ-

ΣΗΜ. «Τὸ τραγούδι τῆς Ἐντρινῆς» εἶναι σὰ μιὰ σὺνέχεια τῶν «Τάφων» (Νουμᾶς, 1913, σελ. 205) πού τὸ Μπεόπουλο τοῦ Τρανὸ Μπέη ξεδικιέται τοὺς Βουλγάρους καὶ μοιάζει μὲ τὸ θρούλλο πού πλέχτηκε ἢ πού θὰ πλέχτῃ ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, γύρω στὸνομα τοῦ Ἐμβέρ ἀπ' τοὺς Τούρκους. Ἐνας κύκλος Ἐμβερμεϊκός.

Ἡ Ἐντρινῆ—ἡ Ἀντριανούπολη— εἶταν πάντα ὕστερ' ἀπ' τὴ Μέκκα ἢ μόνον πολύτιμη πολιτεία γιὰ τοὺς Τούρκους: γιὰ τὸ τζαμί τῆς (τὸ περίφημον τοῦ Σελῆμ πού ἔχει τοὺς τάφους τῶν Χαλίφηδων) μποροῦν ἀκόμα καὶ τὴν Πόλη νὰ θυσιάσουν. Ὡς καθὼς εἶναι γνωστὸ τὴν Ἀντριανούπολη τὴν πῆραν ἀπὸ τοὺς Τατάρους (Βουλγάρους) οἱ Τούρκοι πέρσι τὸν Ἰούλιο χωρὶς μάχη, μὰ τὸ τζαμί κουρσεμένο τὸ βρῆκαν καὶ τὴν πόλη ρημάδια. Ἰντερὶμ θὰ πῆ κεραυνός: εἶτανε παρόνομα ἐνοῦ Σουλτάνου, τοῦ Μοχαμῆτ νομῆζο τοῦ Δεύτερου.

βολό του ὄχτροι πατοῦν καὶ ὀργιάζουνε στὰ ἱερά του ! Τοῦ Ὅσμάν τὸ γένος φοριχτ' ἀλλοιάζει καὶ βεβηλώνεται κάθε ἀγνό. Ἀσκέρι ἄνομο καὶ δολοφόνο πάνω σὲ ρέπια καὶ σὲ κουφάρια χορεύει σβύνοντας τὴ λύσσα τῆς Μαύρης Φυλῆς του...

»Καὶ τὸ παντοδύναμο χέρι τοῦ Ἀλλάχ πού βάζει χαλινὸ στὴ μάνητα τῶν κυμάτων καὶ στ' ἄστρα δίνει φῶς καὶ μὲ τὸν ἥλιο ζωὴ, ὀδηγᾷ τὸ Μπεύπουλο, τὸ χρυσὸ ἀγόρι τὸ θεοσπαρμένο.

»Σέρνει τὸ μαῦρο ἀτσάλι του, κ' ἔφριξεν ἡ Γίς καὶ στὸ πέρασμά του τὰ λιγκάδια τρέμουν καὶ ποτάμια σταματοῦν καὶ βουνὰ μεριάζουν ! Ἡ φωνὴ του κεραυνὸς διαλαλεῖ στοὺς κάμπους «Γιὰ τὴν Ἐντρινέ ! γλυκὸς εἶν' ὁ θάνατος καὶ ἄφραστη ἡ δόξα· ὁ Ἀλλάχ σιμά του παίρνει τὶς λεβέντικες ψυχές ! Γιὰ τὴν Ἐντρινέ, γιὰ τὴν Ἐντρινέ !»

»Ὁ ἀχὸς ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ θάλασσεσ γιγαντώνει καὶ φέρνει τὴ φωνὴ ὡς μέσα στὶς ψυχές καὶ κάνει νὰ λαχταροῦν τὸ θεϊκὸ γιορτάσι.

»Ἄγουρα παλληκάρια γιοματάρικο μὲ τὰ κορμὰ τσέλικα καὶ μὲ τὴ φλόγα στὴν καρδιὰ γέμισαν τὸν κάμπο· τεχνίτες στ' ἄρματα τοὺς συντροφιάζουν, ἄντρες μὲ γνώση καὶ μιστοριά.

»Τὸ φῶς τοῦ γήλιου θάμπωσε καὶ τῶν ἀρμάτων ἡ λαμπράδα φεγγοβολαί μοναχιά.

»Κι ὅπως τὸ πέλαο ἀφρομανίζει, μὲς στοῦ χειμῶνα τὶς μαῖρες ὄρες καὶ λὲς θὰ πνίξη κόσμον ντουναί, ἔτοι καὶ τότες, στὸν κάμπο, τὰσκέρια ἀγριεμένα πὰ στὰ φαριά, σὰν τὰ καπλάνια γλακοῦσαν διψασμένα νὰ γδυηθοῦν.

»Φτερά στὰ πόδια τὸ μῖσο δίνει, νὰ ξιποστάση κανεὶς δὲ θέλει καὶ μερονύχτια τραβοῦνε ὀμπρός.....

»Χάθηκε ὁ κάμπος πίσω ἀπὸ ράγες καὶ οὐρανόφραστες κορυφές καὶ ἀκόμα τρέχουνε τὰ μουςάτα...

»... Γκλάν, Γκλάν, τὰ ἄρματα ἀχολογάνε, σὰ νὰ μιλοῦνε ! κ' ἔχουν ψυχὴ τῆς Δαμιασκὸς τὰ ἀντροφόνα καὶ νοιώθουν ἔτσι. — Δὲ θὰ ντροπιάσουμε, εἶν' ἡ μιλιὰ τους, τ' Ἀλλάχ τὴ βούληση, μὰ στὸν ὄχτρο ζημιὰ, βαρεῖτε μας καὶ θὰ δειχτῆ πὼς δὲν ἀπόλειψαν ἀπὸ τὴ Φυλὴ μας οἱ Ἰλντερίμ !—

»... Κλάπ, Κλάπ, τὰλόγατα γιὰ σὰς γλακοῦνε καὶ Γίς καὶ Τάταρα ἀγκομαχοῦνε καὶ φτάνει ὁ γντοῦπος στὴν Ἐντρινέ, ὁ Τάταρος τρέμει, φεύγει ὁ δειλὸς· σύξυλα ἀφίνει καὶ ρημάδια τὴν πολιτεία, παίρνει τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ καὶ σὲ μαλιὰν δὲν ἀντιστέκεται.

»Κ' ἦρθε ἡλιοφώτιστη γιορτερὴ μέρα πού ξανακούστηκε ἀπ' τοῦ Σελήμι τὸ κοσμοξάκουστο καὶ τὸ μυριόπλουμον ὄριο τζαμί, ὁ ἄμιανές, γιὰ τὸν Προφήτη : Ἀλλάχ ἔγκ μπερ ! Χαλέλου γιὰ !...

»... Ἡ Ἐντρινέ μας καμάρι ἔταν καὶ πάντα

θᾶναι μέσα στὸ πνέγμα καὶ τὴν ψυχὴ ὅσων πιστεῦνε νὲ Τρανὸ Προφήτη !»

Σιδερόκαστρο, Ἄη-Δημήτριος 1913.

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑ-ΓΦΛΣ

ΠΝΕΜΑ ΤΟΥ ΟΛΕΘΡΟΥ

Πνέμα τοῦ ὀλέθρου πέρασε, συντρόφι τοῦ πολέμου καὶ ρήμαξε τὸν τόπο.

Μὲ τὴ γοργάδα ἐπέρασε τοῦ κερανοῦ.

Καὶ τοῦ τρανοῦτου ἀνασασμοῦ ἡ παγωνιὰ ἢ χαλάστρα, θανάτου ἀφῆκε μούδιασμα στὴ γύρω πλατωσιά.

Στ' ἀποκαΐδια τῶν σπιτιῶν καὶ στοὺς σωροὺς τὴ σιάντη παραπονιαίτικοι καημοὶ πνιχτὰ μοιρολογᾶνε.

Τῶν πατημένων χωραφιῶν τὰ νιοβγαλμένα φύτρα, βραχνᾶς τὰ δέρνει ἀσήκωτος, τὸ φονικὸ ποδάρι.

Σωροὶ-σωροὶ τὰ πτώματα κ' ἡ ματωμένη λάσπη...

Στὸ κρύο καὶ στὴν ἐρημιὰ, σὰ φίδι ἢ ἀνατριχίλα σιωπηλὰ γλιστράει.

Κ' ἓνα κεφάλι ἀπόμερα, μ' ὀλάνοιχτα τὰ μάτια κοιτάζοντας ψηλά,

ἔτσι βουβὸ κ' ἀσάλευτο, λὲς πὼς ἀναθυμῆται

τοῦ ρημαγμένου σπιτικοῦ τὴν πονοπνίχτρα γλύκα, στὸ τζάκι τὴ φωτιά...

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

ΣΕ ΚΟΡΗ ΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΒΙΟΛΙ

Σεμνὸ ἀγγελουδι
τοῦ Πλάστη μας δᾶρο,
πὼς μοιάξεις μὲ ρόδο
ἀγνὸ τρυφερό.
τρισεύγενη κόρη
τοῦ κόσμου στολίδι,
πὼς μοιάξεις τραγοῦδι
τῆς αἴθρας γλυκό.

Ἄθωια παρθένα
μὲ μάγο δοξάρι,
κελαίδα μὲ γάρη
οὐράνια φῆδη,
τραγοῦδι τὸν Πλάστη
πού τέτοια ἀγγελουδία,
τοῦ κάμπου λουλουδία
χαρίζει στὴ γῆ.

Κ. Α.